

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoSr/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6318200887
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Jamrišková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6318200887.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Jamriškovej PhD., členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu I. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. povstania českého ľudu XX, XXX XX Brezno, právne zast. JUDr. Peter Šramko, advokát so sídlom Štúrova 51, 977 01 Brezno proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Brezno, č.k. 6Csr/1/2018-152 zo dňa 11. októbra 2019 takto

rozhodol:

- I. Rozhodnutie Okresného súdu Brezno, č.k. 6Csr/1/2018-152 zo dňa 11. októbra 2019 p o t v r d z u j e.
- II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozhodnutím zamietol žalobu a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že žalobca sa v konaní domáhal toho, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok, vydaný Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, IČO: 45 744 971, sp.zn. SRS AspA 10446/16, zo dňa 24.06.2016, čo zdôvodnil tým, že voči žalobcovi je v súčasnosti vedená exekúcia pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým. Oprávneným v exekučnom konaní je žalovaný, exekučným titulom je predmetný rozhodcovský rozsudok. Tento však podľa žalobcu nebol vydaný v súlade s hmotným ani procesným právom, žalobca preto namietol jeho zákonnosť. Rozhodcovský súd podľa neho rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecných záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, a toto porušenie malo vplyv na výsledok sporu v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovský súd tiež vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca namietol platnosť a účinnosť rozhodcovskej zmluvy a napokon uviedol, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje žalobcu na plnenie, ktorého povahu považuje žalobca za právom nedovolenú a odporujúcu dobrým mravom. V doplnení žaloby žalobca ďalej uviedol, že hrubý nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán spôsobuje neprijateľnosť zmluvnej podmienky, resp. rozhodcovskej zmluvy. Táto bola podľa žalobcu uzavretá neplatne, čo spôsobuje nedostatok právomoci rozhodcovského súdu. Pre konanie pred rozhodcovským súdom bolo potrebné od 01.01.2015 splniť ďalšie podmienky, napr. v zmysle § 73 ods. 8 citovaného zákona. Okrem toho žalobca uviedol, že požadovaný úrok, RPMN, ako aj celková čiastka (viac ako 17 000,- Eur), ktorú mal zaplatiť z poskytnutého úveru 8 000,- Eur, je v rozpore s dobrými mravmi.

3. Okresný súd uviedol, že žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, a to v prvom rade z dôvodu jej oneskoreného podania. Napádaný rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 21.11.2016.

Dňa 01.12.2016 bol žalovaným podaný návrh na vykonanie exekúcie. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo vydané dňa 16.05.2017, žaloba však bola podaná až 17.04.2018. Podľa vedomostí žalovaného bolo toto upovedomenie doručované žalobcovi ako povinnému v exekučnom konaní bezprostredne po jeho vydaní na adresu trvalého pobytu, žaloba však bola podaná až 17.04.2018, čo je bezmála rok po vydaní upovedomenia. Okrem toho rozhodcovský súd postupoval v súlade so zákonom, keď žalobcu ako spotrebiteľa vyzval na označenie stáleho rozhodcovského súdu, resp. odmietnutie rozhodcovského konania, žalobca však zostal pasívny, a to aj po tom, ako rozhodcovský súd konal a vydal rozhodcovský rozsudok, ktorý bol žalobcovi riadne doručený. Po nadobudnutí pohľadávky žalovaný pritom so žalobcom riadne komunikoval, výsledkom mimosúdnych rokovaní bola vôľa a ochota žalobcu ako dlžníka predmetnú pohľadávku uhradiť, v splátkach. Za tým účelom doručoval žalovaný žalobcovi na podpis dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach vo výške 100,- Eur mesačne. Dohodu aj rozhodcovskú zmluvu žalobca mal možnosť preštudovať si, rozmyslieť si, či s ňou súhlasí, v takom prípade ju vyplniť a odoslať naspäť, čo sa aj stalo, dokumenty podpísal dňa 12.08.2014. Podpis týchto dokumentov nebol podmienkou pre platnosť iného právneho úkonu, ani nebol podmienený podpisom iných dokladov, napr. poskytnutím úveru, vyplatením peňažných prostriedkov a pod. Rozhodcovská zmluva má teda charakter individuálneho dojednania. Táto ani neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, štandardným spôsobom vysvetľuje podstatu rozhodcovského konania a dala možnosť výberu žalobcovi ako spotrebiteľovi túto podpísať alebo odmietnuť. Žalobca však nezdôvodnil ani nepreukázal, že by bol nútený túto zmluvu podpísať. Žalobca zároveň nezdôvodnil ani nepreukázal ostatné svoje tvrdenia, pre ktoré žiada rozsudok zrušiť. Stály rozhodcovský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

4. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že lehota na podanie žaloby o zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku bola dodržaná. Žaloba bola podaná v rámci 14 dňovej lehoty na podanie námietok voči exekúcii. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo doručené žalobcovi ako povinnému dňa 05.04.2018, žaloba v tejto veci bola podaná dňa 17.04.2018. Okresný súd neprihliadol na argumentáciu žalovaného, ktorý dôvodil predošlým doručovaním zo strany súdneho exekútora. Upovedomenie bolo povinnému doručované opakovane v dňoch 24. - 25.05.2017, v dňoch 11.08. - 14.08.2017, následne boli tieto zásielky na pošte uložené na prevzatie. Keďže podľa žalovaného boli zásielky takýmto spôsobom doručované na adresu trvalého pobytu povinného, majú byť považované za doručené, keďže išlo o skutočnú adresu trvalého pobytu povinného, na ktorej sa aj zdržiaval. V tejto otázke okresný súd poukázal na znenie ustanovenia Exekučného poriadku o doručovaní upovedomenia, ktoré bolo potrebné pre rozhodný čas aplikovať, a to § 49 ods. 2, 3 EP, kde je stanovený presný postup ak sa upovedomenie nepodarí doručiť povinnému, ktorý je fyzickou osobou, na jeho adresu podľa § 106 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). V takomto prípade má súdny exekútor povinnosť urobiť všetky úkony potrebné na zistenie skutočného pobytu povinného a ak sa ani na takúto adresu zistenú postupom podľa predchádzajúceho odseku nepodarí zásielku doručiť, musí súdny exekútor požiadať súd o zverejnenie oznámenia o upovedomení o začatí exekúcie na webovej stránke príslušného súdu. Až po zverejnení upovedomenia na webovej stránke a po uplynutí 15 dní od tohto zverejnenia sa považuje upovedomenie za doručené.

5. Okresný súd pripomenul, že citovaná zákonná úprava v zásade kopíruje zákonnú úpravu doručovania žaloby podľa Civilného sporového poriadku od 01.07.2016. V tomto znení zostalo predmetné ustanovenie Exekučného poriadku až do jeho zásadnej novelizácie od 01.04.2017. Ako z právnej úpravy doručovania v civilnom procese vyplýva, kritériom doručovania nie je skutočnosť, či sa prvý pokus o doručenie vykonal na adrese skutočného pobytu povinného, ale to, či sa fakticky podarilo alebo nepodarilo povinnému upovedomenie doručiť. V prípade nedodržania predpísaného postupu pri zisťovaní adresy pobytu povinného a následnej komunikácie so súdom, nevyvesenia, resp. nezverejnenia upovedomenia na webovom sídle súdu a neuplynutí 15 dní, nemožno zásielku považovať za doručenú, tj. nebolo doručené skutočne ani fiktívne. Naopak pri dodržaní predpísaného postupu po neúspešnom faktickom doručovaní pôjde o fikciu doručenia, teda o situáciu, keď aj bez toho, aby sa adresát o zásielke dozvedel, je už možné zásielku považovať za doručenú. Možno len dodať, že pravidlá doručovania boli v rozhodnom období stanovené odlišne od predchádzajúcej právnej úpravy v Občianskom súdnom poriadku, či od pravidiel doručovania v predchádzajúcom období v Exekučnom poriadku. Aj odo dňa 01.07.2016 síce platila fikcia doručenia, ale len za podmienok ako boli do 31.03.2017 stanovené v § 49 ods. 2, 3 Exekučného poriadku. Predošlé doručenie predmetného upovedomenia žalobcovi ako povinnému v máji a auguste 2017, pre nedodržanie zákonného postupu,

nebolo možné považovať za zásielky doručené, keďže nenastala zákonná fikcia takéhoto doručenia. Lehota na podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku nezačala bežať skôr, než došlo ku skutočnému doručeniu upovedomenia v máji 2018, ako je to uvedené vyššie.

6. Okresný súd odôvodnil rozhodnutie tým, že žalobca nekonkretizoval presné dôvody svojich námietok, naformuloval námietky len v rámci zákonnej terminológie a všeobecných tvrdení, bez konkrétneho zdôvodnenia toho ktorého dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Okresný súd zároveň nezistil ani dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. c) a k) Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len ZSRK), ktoré skúmal z úradnej povinnosti, a preto žalobu zamietol.

7. Okresný súd uviedol, že v prvom rade bolo možné konštatovať, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva doložená v rámci pripojeného rozhodcovského spisu stanovovala riešenie vzájomných sporov zmluvných strán rozhodcovským súdom práve s takým obsahom, aký mal spor, ktorý bol nakoniec prejednaný. Išlo o vec, ktorá podľa tohto zákona nie je vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania. Ďalej súd po preskúmaní rozhodcovskej zmluvy konštatoval, že táto bola uzavretá ešte za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy, a to zákona č. 244/2002 Z.z. V zmysle prechodných ustanovení zákona č. 335/2014 Z.z. sa takáto rozhodcovská zmluva spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia, ak bola uzavretá pred 01.01.2015.

8. Vo výrokovej časti, ani v odôvodnení napadnutého rozhodcovského rozsudku nezistil okresný súd žiadne rozpory s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Uviedol, že rozhodcovský súd aplikoval na daný záväzkový vzťah tie právne predpisy, ktoré aplikovať mal, vrátane ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa či Zákona o spotrebiteľských úveroch a bral do úvahy aj ďalšie právne úkony okrem uzavretej úverovej zmluvy, doložené listinami - uznanie dlhu, dohodu o splátkach, rozhodcovská zmluva a dotazník, ktoré podpísal žalobca dňa 12.08.2014. Celkom zrejme musel aj rozhodcovský súd posudzovať tieto úkony ako nepodmienené vo vzťahu k poskytnutiu úveru, keďže úverová zmluva bola uzavretá ešte v roku 2013 a až na základe riadneho nesplácania nový veriteľ z úverového vzťahu zaslal žalobcovi na preštudovanie a na podpis tieto listiny s tým, že žalovaný ich mohol odmietnuť podpísať, nemusel sa zaviazat' ani k splátkam, nemusel uznávať svoj záväzok z úverovej zmluvy, rovnako mohol odmietnuť rozhodcovskú zmluvu a trvať na prejednaní prípadných sporov všeobecným súdom Slovenskej republiky. Nebol celkom zrejme na neho vyvíjaný ani osobný nátlak, keďže tieto listiny mu boli zaslané poštou, aj späť odosielateľovi ich žalobca odosielal poštou.

9. Okresný súd nedospel k záveru, že by predmetný rozhodcovský rozsudok zaväzoval žalobcu na plnenie, ktoré by bolo svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom. Upozornil, že len samotná skutočnosť, že úver bude za dobu jeho splácania cca dvojnásobne preplatený, nie je dôvodom pre takéto konštatovanie. Rovnako nebolo možné konštatovať, že by výkon rozhodcovského rozsudku bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky. S ohľadom na aplikáciu všetkých relevantných ustanovení právnych predpisov a na posudzovanie všetkých potrebných skutkových okolností a listinných dôkazov, takisto bolo možné konštatovať, že rozhodca, ktorý vo veci rozhodoval, vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci.

10. Okresný súd tiež poukázal na to, že žalobca zostal pasívny od momentu podpísania uznania dlhu a rozhodcovskej zmluvy až do podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Pritom v období medzi týmito dvoma úkonmi došlo jednak k vyzývaniu zo strany nového veriteľa na vyjadrenie sa k rozhodcovskému súdu, prípadnému odmietnutiu rozhodcovského konania, žalobcovi bol doručený návrh na vydanie rozhodcovského rozsudku, uznesenie na žalobnú odpoveď, následne rozhodcovský rozsudok, upovedomenie o začatí exekúcie. Až po tomto poslednom úkone využil žalobca možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku, avšak dôvody, ktoré namietal, boli príliš všeobecné, nekonkretizované a ani súd pri preskúmaní rozhodcovského rozsudku nezistil žiadne také pochybenia, ktoré by zakladali dôvod na jeho zrušenie.

11. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému, ako úspešnému v konaní, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

12. Voči rozhodnutiu okresného súdu podal odvolanie žalobca z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu trpí vadami, ktoré má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uviedol, že súd

na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a napadnutý výrok označil za nezákonný. Mal za to, že rozhodcovské konanie prebiehalo v rozpore s hmotným aj procesným právom a právny stav bolo potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah, kedy bola na mieste ochrana „slabšej“ strany tak, ako už niekoľkokrát v obdobných veciach poukázali odvolacie aj dovolacie súdy a nakoniec aj Ústavný súd.

13. Žalobca sa nestotožnil so záverom okresného súdu, že nedostatočne konkretizoval procesné dôvody svojich námietok. Mal za to, že boli dostatočne konkretizované na to, aby sa súd nimi zaoberal a vyhodnotil ich, naopak obranu protistrany v konaní označil za účelovú. Poukázal na svoje vyjadrenia v doplnení žaloby, osobitne na to, že rozpor napadnutého rozhodcovského rozsudku vidí so Zákonom o rozhodcovskom konaní č. 244/20002 v znení do 31.12.2014, ďalej s hmotnými predpismi na ochranu práv spotrebiteľa, najmä Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010, s Občianskym zákonníkom, najmä § 52 a nasl., pričom tieto záväzné ustanovenia právnych predpisov rozhodcovský súd v rozhodcovskom konaní neaplikoval dostatočne.

14. Žalobca namietol neprijateľnosť zmluvnej podmienky, resp. rozhodcovskej zmluvy z dôvodu hrubého nepomeru medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedol, že od 01.01.2015 bolo v zmysle príslušných pravidiel zák. č. 335/2014 potrebné splniť ďalšie podmienky preto, aby mohlo rozhodcovské konanie prebehnúť. Namietol neplatnosť uzavretej rozhodcovskej zmluvy, čo spôsobuje nedostatok právomoci rozhodcovského súdu konať, t.j. dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku videl aj v zmysle cit. § 45 ods.1 písm. i) zák. č. 335/2014 Z.z.

15. Žalobca namietol rozpor s dobrými mravmi v časti výšky požadovaného úroku, RPMN, ako aj celkovej čiastky, ktorú mal spotrebiteľ - žalobca zaplatiť, kedy úver 8.000,- Eur mal byť podľa tvrdenia žalobcu zaplatený v sume viac ako 17.000,- Eur, teda vo výške viac ako dvojnásobku poskytnutej sumy. Poukázal tiež na skutočnosť, že žalobcovi nebola doručená výzva na označenie rozhodcovského súdu ani oznámenie o výbere rozhodcovského súdu. Dal do pozornosti ust. § 45 ods.3 zák. č. 335/2014 Z.z. s tým, aby súd ex offio preskúmal, či sú alebo nie sú dané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku tam uvedené.

16. Žalobca tiež namietol záver okresného súdu, že len samotná skutočnosť, že úver bude za dobu jeho splácania cca dvojnásobne preplatený nie je dôvodom pre konštatovanie, že ide o právom nedovolené konanie. Uvedol, že takéto konanie je v rozpore s dobrými mravmi, pretože sa zo strany veriteľa jedná o úžeru, ktorá nemôže byť tolerovaná. Zároveň mal za to, že okresný súd odvolávajúci sa na predchádzajúcu pasivitu žalobcu ako dlžníka a na všeobecné a nekonkretizované dôvody žaloby postupoval nesprávne a nevzal do úvahy základné zásady pri právnom posudzovaní a rozhodovaní spotrebiteľských vecí. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie alebo aby rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

17. Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril, že v zmysle Civilného sporového poriadku sú strany povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril, že rovnako ako doteraz v konaní ani v podanom odvolaní žalobca nekonkretizuje jednotlivé dôvody, pre ktoré považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nespravodlivé v rozpore s právnymi predpismi, pričom jediným argumentom sa javí byť status spotrebiteľa. V podanom odvolaní podľa názoru žalovaného absentujú skutkové tvrdenia žalobcu, ako aj individualizovanie a popisanie dôvodov pre zrušenie napádaného rozsudku.

18. Žalovaný poukázal na to, že žalobca v podanom odvolaní uviedol, že rozhodcovské konanie prebehlo v rozpore s hmotným a procesným právom, pretože ide o spotrebiteľský spor a na mieste je ochrana slabšej strany, pričom v konaní nebolo sporné, že rozhodcovský súd prihliadol na právnu úpravu ochrany spotrebiteľa a v súlade s ňou aj rozhodoval. Uvedené potvrdil aj prvoinštančný súd vo svojom odôvodnení, pričom nevzhladol žiadne porušenie aplikácie spotrebiteľských noriem na predmetnú vec. Nakoľko ako doposiaľ, ani v podanom odvolaní žalobca žiadnym spôsobom nekonkretizoval, v čom považuje rozpor s hmotným aj procesným právom je podľa názoru žalovaného nutné právne uviesť, že žalobca neuniesol bremeno svojho tvrdenia. Žalobca ďalej v podanom odvolaní uvádza rovnaké dôvody, pre ktoré požadoval zrušenie rozhodcovského rozsudku v konaní pred okresným súdom a neuviedol

opäť žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne. Odvolanie pripomína skôr vyjadrenie, ktoré malo byť doložené ešte v konaní pred okresným súdom pred vyhlásením dokazovania za skončené. Nakoľko žalobca obsahovo neuviedol žiadne nové skutočnosti a kvalifikovane nepoprel žiadne skutkové tvrdenia žalovaného podstatné pre rozhodnutie vo veci, žalovaný vyjadril názor, že ani v odvolacom konaní neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

19. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že odvolanie obsahovalo odvolacie dôvody a bolo dostatočne zrozumiteľné. Do pozornosti dal aplikovateľné ustanovenie pre tzv. spotrebiteľské spory § 290 a nasl. CSP. Uviedol, že žalovaný si mylí pojmy ako dôkazné bremeno a právne posúdenie veci a poukázal na povinnosť súdu ex offio skúmať zákonnosť rozhodcovského konania v súvislosti s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. V ostatnom zotrval v plnom rozsahu na dôvodoch svojho odvolania.

20. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa ustanovení § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

21. Odvolací súd bol v zmysle § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie:

22. Na základe návrhu na začatie konania zo dňa 23.02.2016, podaného dňa 14.04.2016, začalo rozhodcovské konanie pred Stálym rozhodcovským súdom, zriadenom pri Asociácii pre arbitráž, Vansovej 2, Bratislava, so zriaďovateľom Asociácia pre arbitráž, Rusovská cesta 15, Bratislava, IČO: 45 744 971, a to pod sp.zn. SRSAspA 10446/16. Žalobcom bola spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o. (žalovaný v našom konaní) a odporcom bol I. nar. XX.XX.XXXX, R. XX, P. (žalobca v našom konaní).

23. Žalobca sa v rozhodcovskom konaní sa domáhal priznania nároku z úverovej spotrebiteľskej zmluvy, ktorú mal žalovaný uzavrieť so Slovenskom sporiteľňou, a.s., zo dňa 21.01.2013, na žalobcu bola pohľadávka z uvedeného zmluvného vzťahu postúpená zmluvou zo dňa 27.06.2014. Spolu bolo v konaní uplatnených 7.753,15 Eur ako peňažný záväzok, spolu s príslušenstvom, úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 6.405,- Eur od 13.02.2016 až do zaplatenia. Prílohou návrhu bola predmetná úverová zmluva, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, všeobecné obchodné podmienky poskytovateľa úveru, dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 12.08.2014, rozhodcovská zmluva zo dňa 12.08.2014, dotazník zo dňa 12.08.2014, prehľad úverového záväzku, kópia oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 04.07.2014, ako aj vzájomná korešpondencia postupiteľa a dlžníka z predmetného úverového vzťahu.

24. Dňa 14.04.2016 predseda Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, Vansovej 2, Bratislava, ustanovil na rozhodnutie predmetnej veci Mgr. Richarda Mošaťa. Dňa 02.05.2016 tento ustanovený rozhodca vydal uznesenie, a to výzvu na žalobnú odpoveď, pričom rozhodol o nariadení písomného konania vo veci, o zaslaní žaloby žalovanému a zároveň vyzval žalovaného, aby v lehote 30 dní od doručenia tohto uznesenia predložil stálemu rozhodcovskému súdu písomnú žalobnú odpoveď. Písomnosť bola žalovanému (žalobcovi v našom konaní) doručená dňa 13.05.2016.

25. V konaní rozhodcovského súdu pod sp.zn. SRSAspA 10446/16 bol dňa 24.06.2016 vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorým bol tam žalovaný zaviazaný zaplatiť tamojšiemu žalobcovi sumu 7 753,15 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 6 405,- Eur od 13.02.2016 až do zaplatenia, zároveň bol zaviazaný nahradiť trovy rozhodcovského konania na poplatku vo výške 465,19 Eur a na trovách právneho zastúpenia 590,22 Eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

26. Rozhodcovský súd konštatoval svoju právomoc vo veci konať na základe zákona č. 335/2014 Z.z., následne bola posúdená prípadná neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy, keď bolo konštatované, že táto bola uzavretá podľa § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2014, bola uzavretá jasným a určitým prejavom vôle vo forme samostatnej listiny, týkajúcej sa výhradne riešenia ich prípadných sporov vzniknutých z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Na výber boli v dohode určené tri subjekty, ktoré sú na výber pre rozhodovanie ich vzájomných sporov, z toho dva stále rozhodcovské súdy a jeden príslušný všeobecný súd SR, pričom právo výberu je na

žalujúcej zmluvnej strane. Zároveň bolo konštatované dodržanie postupu podľa § 73 ods. 8 zákona č. 355/2014 Z.z., žalovaný bol vyzvaný na označenie stáleho rozhodcovského súdu alebo na odmietnutie rozhodcovského konania, po márnom uplynutí zákonnej lehoty žalobca oznámil žalovanému výber stáleho rozhodcovského súdu, a to Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž.

27. Vo veci samej rozhodcovský súd konštatoval aplikáciu Obchodného zákonníka na úver ako absolútny obchodnoprávny vzťah, ďalej zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. a napokon Občiansky zákonník, najmä ustanovenia § 52 a nasl. tohto právneho predpisu. Konštatoval zároveň uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka - zabezpečovací inštitút a napokon konštatoval, že žaloba podaná žalobcom v rozhodcovskom konaní je dôvodná. V rozhodcovskom rozsudku bolo uvedené rozsiahle poučenie o právach a povinnostiach vyplývajúcich z takto vydaného rozhodnutia rozhodcovského súdu, vrátane zákonnej možnosti domáhať sa žalobou zrušenia rozhodcovského rozsudku, ktorá musí byť podaná v lehote 3 mesiacov odo dňa jeho doručenia, s tým, že právoplatnosť nadobudne rozhodcovský rozsudok až po uplynutí lehoty na podanie žaloby podľa § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. Rozsudok bol doručený tamojšiemu žalovanému dňa 10.08.2016. Tamojší žalovaný v rozhodcovskom konaní ani na jednu z týchto výziev či doručených zásielok nijak nereagoval.

28. Obsahom predloženého rozhodcovského spisu neboli všetky listiny, ktoré boli citované aj v rozhodcovskom rozsudku, avšak žalovaný doložil aj výzvu na označenie stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 24.11.2015, ktorú žalovaný adresoval žalobcovi, táto bola žalobcovi doručená dňa 27.11.2015, ako aj oznámenie o výbere stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 17.02.2016, takisto adresované žalobcovi a spolu s poštovým podacím hárkom zo dňa 18.02.2016. Na tieto zásielky žalobca takisto nijak nereagoval.

29. Z pripojeného exekútorského spisu JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., súdneho exekútora so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava, pod sp.zn. EX 20971/16, vyplýva podanie návrhu na vykonanie exekúciu oprávneným, ktorým je žalovaný v našom konaní, voči povinnému, ktorým je žalobca v našom konaní, a to na základe hore citovaného rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Návrh bol spísaný pred súdnym exekútorom dňa 01.12.2016. Vymáhanou mala byť suma istiny 7 633,15 Eur a úroky z omeškania, ako aj trovy exekučného konania. Okresným súdom Brezno bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie menovanému súdnemu exekútorovi dňa 07.03.2017, upovedomenie o začatí exekúcie vydal súdny exekútor dňa 16.05.2017. K upovedomeniu je v exekútorskom spise pripojená doručka pre povinného (žalobcu), ktorý si zásielku prevzal dňa 05.04.2018 na adrese svojho trvalého pobytu, teda R. povstania českého ľudu XX, P.. Pokusy o skoršie doručenie (taktiež ako poštová zásielka) upovedomenia sú takisto doložené v exekútorskom spise, a to prvá dňa 24.05.2017, s opakovaným doručením dňa 25.05.2017 a s dátumom uloženia zásielky dňa 25.05.2017. Zásielka však nebola prevzatá v odbernej lehote a 13.06.2017 bola odoslaná späť odosielateľovi. Druhýkrát sa súdny exekútor pokúsil upovedomenie doručiť povinnému dňa 11.08.2017, takisto prostredníctvom pošty, opakované doručenie bolo realizované dňa 14.08.2017, deň uloženia zásielky je tiež 14.08.2017. Zásielka však nebola prevzatá v odbernej lehote a dňa 05.09.2017 bola vrátená odosielateľovi. Po týchto dvoch neúspešných doručovaniach vykonal súdny exekútor prvé úkony na zistenie pobytu či inej možnej adresy na doručenie povinnému až v januári 2018, dňa 03.01.2018 požiadal zamestnávateľa povinného Pavol Hoferica, s.r.o., Žilinská cesta 522, Lietavská Lúčka, o poskytnutie súčinnosti pri vykonávaní exekúcie. Nakoniec bola zásielka doručená do vlastných rúk povinnému na adrese trvalého pobytu dňa 05.04.2018, ako je to uvedené vyššie.

30. Podľa § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len ZSRK), žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Ak účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku a rozhodcovský rozsudok bol opravený podľa § 42, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

31. Podľa § 46 ods. 3 ZSRK, ak bol podaný návrh na začatie exekúcie, môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať za podmienok podľa osobitného predpisu(28) aj v exekúcii.

32. Podľa § 45 ods. 1 ZSRK, účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak

- a) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nemal spôsobilosť uzavrieť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu,
- b) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu alebo o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo mu nebolo umožnené sa zúčastniť na spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní,
- c) rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je podľa tohto zákona vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania,
- d) stály rozhodcovský súd nebol ustanovený v súlade s týmto zákonom, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa nepostupovalo v súlade s ustanoveniami tohto zákona a uvedený nedostatok mohol mať vplyv na výsledok sporu,
- e) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy,
- f) stály rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, hoci spotrebiteľ jeho nariadenie navrhoval podľa § 34 ods. 2 a z okolností uvedených v návrhu na nariadenie ústneho pojednávania vyplývala potreba jeho nariadenia najmä z dôvodu, že bez ústneho pojednávania sa nebolo možné vysporiadať s návrhmi a tvrdeniami spotrebiteľa, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- g) v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy alebo neumožnil spotrebiteľovi predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- h) vo veci rozhodoval zaujatý rozhodca,
- i) stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, 17) a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- j) rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom,
- k) výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky,
- l) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

33. Podľa § 45 ods. 3 ZSRK, súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. c), e) a i) až l). Ak sa dôvod zrušenia rozhodnutia vzťahuje len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, ak je dotknutú časť možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.

34. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu, na ktoré v zmysle § 387 ods.2 CSP poukazuje.

35. Odvolací súd po preskúmaní žaloby, doplnenia žaloby a ostatných vyjadrení žalobcu v prebiehajúcom spore prisvedčil okresnému súdu v konštatovaní, že námietky, ktoré žalobca uvádzal voči postupu rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní sú v rovine všeobecných vyjadrení a žalobca neuviedol, akým konkrétnym spôsobom porušil rozhodcovský súd Zákon o rozhodcovskom spotrebiteľskom konaní.

36. Rovnaký záver sa vzťahuje potom na argumentáciu žalobcu v odvolaní. Žalobca v odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie veci. Nekonzkretizoval však, ktorú konkrétnu vadu obsahuje rozhodnutie okresného súdu takú, že mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rovnako neuviedol, ktoré konkrétne skutkové zistenie uvedené okresným súdom v záveroch zistenia skutkového stavu je v rozpore s dôkazmi predloženými žalobcom a neuviedol ani, z akého dôvodu považuje rozhodnutie okresného súdu za nezákonné, teda v rozpore s ktorým konkrétnym ustanovením zákona.

37. Žalobca kritizoval rozhodnutie okresného súdu aj z dôvodu, že nesprávne právne posúdil vec. V tejto súvislosti uviedol, že rozhodcovské konanie prebiehalo v rozpore s hmotným aj procesným právom, pretože právny stav bolo potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah. Okresný súd však správne preskúmal rozhodcovské konanie nielen z pohľadu námietok uvedených v žalobe, teda z pohľadu posúdenia rozporu napadnutého rozhodcovského rozsudku so Zákom o rozhodcovskom konaní, ale v zmysle ust. § 45 ods.3 ZSRK preskúmal aj, či sú dané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods.1 písm. c), e), i) a l). Okresný súd sa teda zaoberal nielen všeobecnou

námietkou žalobcu, že rozhodcovské konanie prebehlo v rozpore s hmotnými a procesnými predpismi - pričom žalobca nekonkretizoval, s ktorým konkrétnym hmotným a procesným ustanovením zákonov na ochranu spotrebiteľa bolo rozhodnutie v rozpore - ale nad rámec toho okresný súd skúmal aj to, či sa rozhodcovským rozsudkom rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, či obsahovala spotrebiteľská zmluva náležitosti podľa § 3 alebo či nebol daný iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy, preveril či Stály rozhodcovský súd rozhodoval v spore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a preskúmal, či rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

38. Odvolací súd v zhode s okresným súdom dospel po preskúmaní uvedených oblastí k rovnakému záveru, že nezistil pochybenie v postupe rozhodcovského súdu, ktoré by viedlo k zisteniu, že práva žalobcu ako spotrebiteľa boli porušené. Ani v odvolaní neuviedol žalobca, v čom konkrétne vidí rozpor napadnutého rozhodcovského rozsudku so Zákonom o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z.z. v znení do 31.12.2014. Táto námietka žalobcu ani nie je celkom zrejímavá, keďže z rozhodcovského spisu vyplýva, že na Stály rozhodcovský súd bol návrh na začatie konania zo dňa 23.02.2016 doručený dňa 14.04.2016, teda už za účinnosti Zákona o rozhodcovskom spotrebiteľskom konaní č. 335/2014, takže zákon č. 244/2002 Z.z. súd aplikoval iba pri posúdení náležitostí Rozhodcovskej zmluvy, uzavretej 30.07.2014.

39. Pokiaľ ide o posúdenie platnosti rozhodcovskej zmluvy, uzavretej stranami ešte za účinnosti zák. č. 244/2002, k spôsobu uzavretia rozhodcovskej zmluvy nenamietol žalobca žiadnu konkrétnu námietku, z ktorej by vyplývala jej neplatnosť. Uviedol iba, že namieťa neprijateľnosť zmluvnej podmienky, resp. rozhodcovskej zmluvy z dôvodu hrubého nepomeru medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

40. Odvolací súd sa preto oboznámil s obsahom rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej podľa § 3 a nasl. zák.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní zo dňa 30.07.2014, ktorou okresný súd vykonal dokazovanie.

41. Ako vyplýva zo znenia tejto zmluvy, zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory ktoré vzniknú z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzatvorenej pod zhodným číslom spisu budú riešené buď pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stály rozhodcovský súd alebo pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde Slovenskej republiky podľa Občianskeho súdneho poriadku. Zmluvné strany sa zároveň dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu na všeobecnom súde, táto skutočnosť sa bude považovať za rozvázovacia podmienku tejto rozhodcovskej zmluvy. Zároveň si zmluvné strany dohodli, že ktorákoľvek zo zmluvných strán má právo odstúpiť od tejto rozhodcovskej zmluvy, a to aj bez uvedenia dôvodu najneskôr v deň predchádzajúci dňu podania žaloby na Stálom rozhodcovskom súde. Žalovaný bol následne v čl. 4 veľmi podrobne poučený o rozhodcovskom konaní, o jeho priebehu aj o jeho následkoch. V zmluve bol odkaz na webovú stránku, na ktorej je umiestnený štatút a rokovací poriadok Stáleho rozhodcovského súdu.

42. Ako okresný súd zistil v priebehu dokazovania z vyjadrení žalobcu, návrh dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, rovnako ako návrh rozhodcovskej zmluvy doručil žalovaný žalobcovi, ktorý mal možnosť si ju preštudovať a rozmyslieť si, či s ňou súhlasí. Rozhodcovská zmluva je vypracovaná písmenami rovnakej veľkosti, pričom jej jednotlivé ustanovenia sú formulované zrozumiteľne. Bolo na rozhodnutí žalobcu, či súhlasí s dohodou o uznaní záväzku a či súhlasí s rozhodcovskou zmluvou, ak áno mal možnosť ju vyplniť a odoslať naspäť, čo sa aj stalo. Zároveň po uzatvorení rozhodcovskej zmluvy v zmysle čl. 3.3 mal stále možnosť od tejto odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu. Ani túto možnosť nevyužil.

43. Z pohľadu obsahu rozhodcovskej zmluvy tak nezistil odvolací súd zhodne s okresným súdom porušenie práv spotrebiteľa. Nezistil ho ani v súvislosti s procesom uzatvárania rozhodcovskej zmluvy. Osobitne sa stotožnil s okresným súdom v tom, že z časových súvislostí uzavretia rozhodcovskej zmluvy a uzavretia zmluvy o úvere vyplýva, že uzavretie rozhodcovskej zmluvy nebolo ani podmienkou poskytnutia úveru, ani podmienkou uzavretia dohody o splátkach, resp. dohody o uznaní záväzku. Naopak, žalovaný ako právny nástupca pôvodného veriteľa žalobcu vyšiel žalobcovi v ústrety a uzavrel s ním dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach tak, aby bol žalobca schopný uhradiť

svoj finančný záväzok spôsobom, ktorý by mu vyhovoval. Takýto postup žalovaného sa nedá označiť ako postup, ktorým by boli porušené práva spotrebiteľa.

44. Napriek tomu, že v odvolaní žalobca opäť uviedol „namietame neplatnosť uzavretej rozhodcovskej zmluvy“ nie je zrejmé, v čom konkrétne vidí neplatnosť tejto uzavretej rozhodcovskej zmluvy.

45. Žalobca v priebehu konania pred okresným súdom, rovnako ako v odvolaní namietol rozpor s dobrými mravmi v časti výšky požadovaného úroku, RPMN a celkovej čiastky, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť za úver 8.000,- Eur, kedy podľa tvrdenia žalobcu malo byť zaplatené viac ako 17.000,- Eur. Mal za to, že ide o úžeru zo strany veriteľa, ktorá nemôže byť tolerovaná a preto rozhodcovský súd nemal priznať právo na takéto plnenie, ktoré prevyšuje poskytnuté plnenie veriteľa.

46. Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že iba samotná skutočnosť, že úver je za dobu jeho splácania preplatený nie je ešte dôvodom pre konštatovanie, že ide o plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom. V tejto súvislosti vychádzal okresný súd zo zmluvy o splátkovom úvere, ktorá bola súčasťou rozhodcovského spisu, ktorý bol predmetom dokazovania. Z tejto zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, že úrok dohodnutý medzi stranami bol 16,90%, takýto úrok bol v čase uzavretia zmluvy 21.01.2013 vo výške bežne poskytovaných spotrebiteľských úverov zo strán komerčných bánk. Zároveň úrok z omeškania bol dohodnutý v zákonnej výške 8% ročne.

47. Zmluvu o úvere uzavrel žalobca so Slovenskou sporiteľňou, teda s bankou, ktorá v zmysle Zákona o bankách a v zmysle ďalších právnych predpisov podlieha dozoru Národnej banky Slovenska a ktorej postupy sú kontrolované príslušnými orgánmi. Ročná percentuálna miera nákladov bola v zmysle zmluvy 19,82%, čo je síce vyššia miera než bola priemerná hodnota RPMN v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola na úrovni 13,80%, avšak o tejto skutočnosti bol na základe zmluvy žalobca informovaný a pokiaľ sa vedome rozhodol pre uzavretie zmluvy o úvere so Slovenskou sporiteľňou za týchto podmienok, mal na to právo. Zároveň zmluvne dohodnuté podmienky nie sú v rozpore s dobrými mravmi, keďže úrok 16,90% ročne vzhľadom na výšku úrokových sadzieb v roku 2013 nie je úrokom, ktorý by natoľko prekročoval bežne dohodnuté úroky za spotrebné úvery, aby mohol byť vyhodnotený ako v rozpore s dobrými mravmi.

48. Výška celkovej sumy, ktorú žalobca sa zaviazal Slovenskej sporiteľni zaplatiť, tak bola daná dĺžkou časového obdobia, na ktoré si bral úver. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá 13.03.2013 a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá až 13.02.2023. Vzhľadom na výšku úroku 16,90% tak v priebehu 10 rokov nevyhnutne muselo dôjsť k tomu, že suma, ktorú mal spotrebiteľ v konečnom dôsledku o 10 rokov vrátiť vo výške 17.624,16 Eur bola viac ako dvojnásobkom pôvodne poskytnutej istiny 8.000,- Eur. Keďže s každým úverom je spojená povinnosť zaplatiť aj úroky z úveru, každý dlžník má možnosť si zväžiť, či je pre neho výhodné získať úver, na základe ktorého prefinancuje svoje potreby aj za cenu toho že v čase, keď tento úver vráti, bude vracat' banke viac než si požičal. Predpisy na ochranu spotrebiteľa nebránia takémuto vzťahu, predpisy na ochranu spotrebiteľa majú za účel chrániť spotrebiteľa pred takými zmluvnými vzťahmi, ktoré zneužívajú jeho nevedomosť, kedy dodávateľ predloží v zmluve podmienky, ktoré sú v zrejmom rozpore s dobrými mravmi, napr. privysoká úroková miera. Úroky však tiež nie je možné paušálne posudzovať rovnako. Je rozdiel, či poskytujú finančné ústavy úrok za hypotekárny úver zabezpečený nehnuteľnosťou alebo či poskytujú spotrebiteľské úvery, ktoré nie sú žiadnym spôsobom zabezpečené, a preto výška úroku zohľadňuje určitú bonitu klienta. Úrok je chápaný ako cena peňazí a čím rizikovejší klient, tým je cena peňazí pre neho vyššia. Zároveň je rozdiel, či sa úrok vypočítava vzhľadom na úver poskytovaný krátkodobou alebo na úver rozložený na dlhšie časové obdobie 10 rokov a viac. V neposlednom rade výška úroku závisí od ceny peňazí na finančnom trhu, ktorá bola v roku 2013 iná, než v roku 2019 (rozhodovanie okresného súdu), resp. 2020 (rozhodovanie odvolacieho súdu). Aj k tomuto musí súd prihliadnuť, pokiaľ vyhodnocuje primeranosť dohodnutej úrokovej sadzby. Odvolací súd vyhodnotil náklady na úver na základe všetkých uvedených kritérií a dospel k záveru, že výška RPMN (odvíjajúca sa najmä od výšky dohodnutých úrokov) 19,82 % nebola v čase uzavretia zmluvy 21.01.2013 v rozpore s dobrými mravmi.

49. Pre posúdenie rozhodcovského konania je zároveň podstatné aj to, že samotné rozhodcovské konanie nebolo dohodnuté v Zmluve o splátkovom úvere uzavretom so Slovenskou sporiteľňou. Rozhodcovské konanie si žalobca dohodol s právnym nástupcom Slovenskej sporiteľne, teda so

žalovaným, a to v súvislosti s tým, že mu žalovaný vyhovel a uzavrel s ním dohodu o úhrade pohľadávok v splátkach, ktorá zároveň obsahovala dohodu o uznaní záväzku. V čase uzavretia Rozhodcovskej zmluvy tak sám žalobca uznal svoj záväzok vrátiť finančné prostriedky, ktoré mu boli poskytnuté aj s dohodnutými úrokmi, pričom mu veriteľ poskytol možnosť využitia splátok. Rozhodcovský súd tak rozhodoval spor na základe dokumentu, v ktorom žalobca uznal záväzok a zaviazal sa na úhradu pohľadávky v splátkach, k čomu musel rozhodcovský súd nevyhnutne prihliadnuť.

50. Pokiaľ žalobca namietol, že mu neboli doručená výzva na označenie rozhodcovského súdu ani oznámenie o výbere rozhodcovského súdu, okresný súd vychádzal z predloženého rozhodcovského spisu, z ktorého je zrejmé, že uznesenie výzva na žalobnú odpoveď, z ktorej bolo zrejmé poverenie Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, rovnako ako rozhodnutie o ustanovení rozhodcu na rozhodnutie vo veci samej prevzal žalobca dňa 13.05.2016. Súčasťou uznesenia bolo veľmi obsažné poučenie v zmysle zákona, na základe ktorého bol žalobca ako spotrebiteľ poučený o priebehoch a následku rozhodcovského konania a bol vyzvaný, aby sa vyjadril na svoju obhajobu. Zároveň v zmysle rozhodcovskej zmluvy to nemal byť žalovaný, kto označí rozhodcovský súd, ale tento výber bol ponechaný žalobcovi.

51. Pokiaľ žalobca v odvolaní dal do pozornosti súdu ust. § 45 ods.3 ZSRK s tým, že súd mal ex officio preskúmať, či sú alebo nie sú dané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku tam uvedené, tak s týmito sa okresný súd v rozhodnutí naopak vysporiadal a uviedol, že nenašiel žiaden dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku a z tohto dôvodu žalobu zamietol, pričom preskúmal rozhodcovské konanie aj nad rámec námietok uvedených žalobcom v zmysle § 45 ods.3 ZSRK.

52. Odvolací súd je v zmysle § 380 ods.1 CSP odvolacími dôvodmi viazaný, preto preskúmal rozhodnutie okresného súdu iba z dôvodov uvedených v odvolaní a inými dôvodmi sa nezaoberal.

53. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne, takže ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

54. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému voči žalobcovi, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

55. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).